

Mellem ørkenen og

- 16.000 km på en 2½'er i Australien og Tasmanien

Næsten tre måneders eventyr blev det til, da Lennarth Nielsen fra Århus tog til Australien for at køre på motorcykel.

En af grundene til, at jeg tog til Australien, var, at jeg ville besøge en, jeg havde skrevet med i flere år. Hun bor i Re-

search, en af Melbournes mange forstæder, og der kunne jeg have min base indimellem, at drog rundt på de australske

regnskov

lande- og grusveje. Jessica, eller bare Jess, og hendes familie var meget gæstfrie, og det gælder generelt for australiere.

Inden jeg begav mig ud på de kængurubefærdede veje, havde jeg i to måneder fulgt et intensivt engelskkursus

i Sydney for at finpudse det engelske og lære mere om det røde kontinent. Tilbage hos Jess i Melbourne brugte jeg da-

Lennarth med en wombat på Tasmanien.

gene på at gennemløbe diverse mc-blade for at finde den rette touring-cykel. Til det formål ville en velvoksen BMW ikke være noget dårligt valg, men jeg fandt ud af, at forsikrings-selskaberne kun ville forsikre mig på en cykel op til 250 cm³ på grund af min alder.

Lidt skuffet gik jeg igen i gang med at udse mig en mc i bl.a. Australian Motorcycle Trader og Just Motor Bikes, hvoraf det første blad er det bedste. Der var masser at vælge imellem, og det endelige valg faldt på en lille Honda Rebel i den vildeste cruiserstil.

Philip Island

Den første rigtige tur gik til Philip Island, hvor verdens mindste pingviner holder til. På vejen derned måtte jeg køre en del zig-zag for at undvige en masse sommerfugle. Det lykkedes ikke altid, og en rigtig fugl måtte også lade livet. Min tank og mine bukser blev splattet til med blod. Yuk!

På stranden på Philip Island kunne man om aftenen se de små pingviner vakle op mod deres reder længere oppe på land. Omkring dem stod japanske turister i massevis med deres fancy kameraer, som de allige-

vel ikke måtte bruge med flash, da det kunne forstyrre pingvinerne i deres fine parade.

Great Ocean Road

Næste dag fik jeg booket en færgebillet til Tasmanien og tilmeldt mig forsikringsselskabet RACV, hvor jeg fik gratis kort over Australien, som er meget nyttige.

Kortene skulle allerede prøves af dagen efter, da jeg havde besluttet mig til at tage en tur ned ad Great Ocean Road for bl.a. at se de berømte Twelve Apostles. Der var utrolige naturformationer, turkisfarvet hav og snørklede veje. I en af skovene så jeg også en "vild" koala, som bare sad der og gnaskede eukalyptusblade i sig. Lidt vest for Warrnambool ved et gammelt vulkankrater, Tower Hill, så jeg en løbende koala, der hoppede op i et træ og sprang fra stamme til stamme. I vejkanterne så jeg også et langsnudet pindsvin, echidna, gå at snuse i jorden, og emuer gryntende mellem træerne.

Efter nogle gode dage og cirka 1.000 km vendte jeg snuden mod Melbourne igen, men inden det fik jeg set Baroka Lookout, hvorfra der var en fantastisk udsigt.

Tasmanien

På vej til færgen var det brændende varmt. Klokkeren nærmede sig afgang, og jeg kørte sig forkert et par gange og måtte vente i lange bilkøer i Melbourne. Da jeg ankom til færgen, havde de lukket den låge, man normalt kører ind ad, men min lille Rebel kunne der godt blive plads til, så jeg blev lukket ind gennem en speciel låge. Nu kunne jeg så slappe af i 14 timer inden landgang i Devonport på Tasmanien. På kataranen Devil's Cat kan man komme til Tasmanien dobbelt så hurtigt, men der kan man ikke få sit køretøj med.

En kølig morgen kørte jeg fra færgen til Mole Creek med drypstenschuler og videre ud til en Wild Life Park, Trowunna. Der fik jeg lov til at holde en wombat, et sjovt lille dyr som ligner en lille behåret gris. Der var også aggressive tasmanske djævle, der flåede kød og knogler fra hinanden, som var det cornflakes.

På vejen til Strahan kom der masser af regn. Mine læderhandsker kunne ikke helt klare mosten. De sugede en god portion vand til sig, grådige bæster. Selv min jakke, der skulle være vandtæt, tog vand

Stor sten på vejen på Magnetic Island.

indenbords. Det værste var dog, at der snart ikke var mere benzin tilbage i den lille tank. Jeg kunne lige forestille mig, at jeg skulle til at gå de sidste kilometer i silende regn. Langt om længe dukkede byskiltet med Strahan heldigvis op, og på hostelet var der en brændeovn, så den og jeg blev hurtigt gode venner.

På Lune River Hostel ved Mt. Field National Park var natten kølig. Når jeg pustede luft ud, kunne jeg se min ånde. Jeg vågnede også et par gange og prøvede at trække tæpperne helt op over hovedet.

Næste morgen kørte jeg 20 km på grusvej og gik yderligere 8 km for at komme til South East Cape (Bay), som er det sydligste af Australien. Man kan være heldig at se pingviner her, men jeg så kun et par døde skyllet op på stranden. Næste stop herfra ville være Antarktis, hvis man sejlede mod syd.

Ved Port Arthur ligger det sted, hvor engelske straffefanger i 1800-tallet blev sendt til. Man kan tage en passagerbåd ud til Isle of Dead for \$7. Øen er spækket med gravsten fra de hundredvis af straffefanger, som prøvede på at flygte eller

omkom på anden vis. En guide fortalte med liv og sjæl historier om, hvordan mange straffefanger prøvede at komme væk over vandet, men fandt ud af at de ikke kunne svømme.

Lidt over et par tusinde kilometer tilbagelagde jeg på Tasmanien, og tilbage i Research kunne jeg få vasket alt mit tøj. Det lugtede af gamle døde dyr, for alle de udsplattede insekter begyndte så småt at rådne. Mine bukser lugtede som det gør på DAKA nær Randers, mums! Min Rebel havde også kørt gennem beskidt vand og sjask på Tasmanien, så den måtte også have en vasketur.

Den store tur

Min første dag på den store tur op ad østkysten og ned gennem den røde midte gik til Mansfield, hvor Steve og Lises kamelfarm ligger. Lise er dansker, så jeg fik lidt rabat på kamelturen. Faktisk er det dromedarer, de har, men det ændrede ikke ved det faktum, at man skal holde virkelig godt ved sadlen for ikke at falde af, når den rejser sig.

Ved Great Alpine Road var der mange flotte udsigter, men der var også temmelig koldt på toppen i skiområdet. Solen var

ved at gå ned. Skyerne var helt utrolige. De kravlede ligesom op ad bjergene, og på et tidspunkt var det kun muligt at se 5-10 meter frem. Hvis man ikke vidste bedre, kunne man fristes til at tro, der var steppebrand i nærheden, for solen i baggrunden gjorde skyerne ildrøde.

Canberra

Paragliding blev det ikke til, for vejret ville det anderledes. I stedet kørte jeg mod hovedstaden Canberra med en sviptur forbi Wagga Wagga. Det er de sjoveste navne, byerne har. Mange af dem har navn efter noget, som har med aboriginers at gøre.

Nær Canberra på Mt. Black var jeg en tur oppe i teletårnet, hvor der er en god udsigt over byen. På National Motorcycle Museum var der 250 motorcykler. Nogle af dem var ret sjove, men der var ikke meget plads, så ejeren havde planer om at flytte til et sted med mere plads. Noget man i Canberra ikke bør gå glip af, er Australian War Memorial, som er ret enestående og tilmed gratis.

En lille reparation af mc'en blev det også til, for speedometerkablet var røget sig en tur,

Dykning ud for Cairns.

og koblingskablet hang kun i nogle få tråde, så det blev også skiftet. Hvis man er til teknisk underholdning kan man besøge science- og teknikmuseet, hvor der er 4-5 etager med ting og sager, man kan prøve. Lidt i stil med Eksperimentariet herhjemme.

Sydney

På vejen til Sydney var der ikke meget at se. Jo tættere på midtbyen, jeg kom, jo mere kaotisk blev trafikken. Jeg landede i Kings Cross, hvor jeg overnattede på Backpackers HQ Hostel. Kings Cross er ikke langt fra centrum, så her sker lidt af hvert. Det er også her luderne åbenlyst trækker på gadehjørnerne. Det må ikke udelades, at jeg tjekkede Kings Cross' natteliv ud. Ret underholdende, men også lidt sørgeligt. Det var ikke for børn.

Op ad østkysten

Kort efter Harbour Bridge begyndte det at se dystert ud. Regnskyl efter regnskyl gjorde turen på mc knap så fornøjelig. Jeg regnede med at overnatte i Port Macquarie, men der var alt optaget. Jeg måtte køre videre i regnen, og det blev hurtigt mørkt. I løbet af dagen

havde jeg kun fået morgenmad og ét æble til frokost. Sulsten, plaskvåd, forfrossen og klar til at sidde i sauna med et godt måltid mad. Langt om længe fandt jeg et hostel i Nambucca Heads, som ligger på vej mod Coffs Harbour. Mine fingre var godt opløste og sorte som kul efter læderhandskerne.

Næste dag stod den også på regn. Jeg gjorde holdt flere gange og vred mine handsker. Mine fingre så ud til at have været i poolen i mange timer. Jeg nåede Byron Bay midt i en Blues Festival, og jeg mødte nogle underlige typer dalrende på vejen og hængende i vej-kanten. Hele byen er præget af hippiekulturen. Mange kører i folkevognsrugbrød eller lignende. På hostellet laver folk joints og rumpiber. De er lidt flippede på Art Factory Lodge, men der er gang i den døgnnet rundt. Fra dette hostel gik jeg ud til Australiens østligste punkt. Det var en meget fed følelse. På havet var der mange surfere.

Brisbane og Fraser Island

Turen til Brisbane gik godt, men der var meget vejarbejde. Det er der generelt i hele Australien. Jeg kørte rundt i bjergene omkring Brisbane.

Det er altid sjovt med lidt bjergkørsel. Benzinen heroppe i Queensland var blevet en del billigere; kun omkring 60 cents/liter. Brisbane så jeg forsvinde i sidespejlene, og senere dukkede Glass House Mountains op. Bjergene er vist de ældste i Australien. Ikke noget særligt, men det var vildt specielt, at det var helt fladt omkring bjergene. Det så næsten unaturligt ud. Det var en god dag, for hele turen var lun. Til tider var det endda for varmt, selvom jeg fik frisk luft med 100-110 km/t.

Lidt længere nordpå ude i Stillehavet ligger verdens største sandø, Fraser Island. Der måtte jeg stille min mc fra mig og sætte mig ind i en firehjuls-trukket bus, for der er kun få kilometer asfalteret vej. Vi badede i en glasklar å, i Lake Wabba og i havet på 75 Mile Beach, hvor et gammelt skibsvrag fra midten af 1930'erne ligger og rustet op. Det var en hyggelig og afslappende tur (\$145 med mad og ophold inkluderet).

Ti timer mere op ad Australiens kyst, og det var tid til en overnatning. Morgenen efter kørte jeg mod Airlie Beach, men endte med at bruge det

Vejen mod Cape Tribulation. Der er krokodiller i floden.

meste af dagen i Eungella National Park. Det var slet ikke nogen dårlig idé, for jeg var så heldig at se et næbdyr, platapus. Normalt er de kun fremme om morgenen og om aftenen. Jeg så den midt på dagen. Kun i nogle få sekunder, men den var der. Ikke mange australiere har set dem i fri natur. Der var også skildpadder og masser af specielle fugle.

Townsville og Magnetic Island

Andet sted jeg spurgte om husly, var der gevinst. På Globetrotters kunne jeg nyde nattesøvnen efter at have set solnedgangen på det lille bjerg Castle Hill (284 m oho), hvorfra man kunne se til Magnetic Island, koalaernes ø.

Færgeren til den magnetiske ø vippede så meget, at motorcyklen ville have væltet, hvis jeg ikke havde holdt den (billettur-retur: \$32). Da jeg kom til øen, kørte jeg lidt rundt og fandt et hostel i Picnic Bay. Det hedder Travellers, og der var en god swimming pool.

Om morgenen tog jeg en god svømmetur i poolen, hvorefter jeg gjorde klar til at suse lidt rundt på øen. Afstandene er små, og man må højst køre 60 km/t. På en lille sti til The

Forts så jeg nogle koalaer dase i træerne. En af dem var en nuttet babykoala. Et andet sted på øen var der trillet en sten på størrelse med en bil ud midt på vejen. For enden af den lå en strand med palmer og påfugle.

Efter at have set Magnetic Island begav jeg mig videre nordpå. Jeg kørte forbi det andet eller tredje vådeste sted i verden. Det var lige omkring Tully, en lille flække. Hen ved aften stoppede jeg ved Mission Beach Backpackers og besluttede mig for at tage et Open Water Diver certifikat (\$325). Pga. vejret i Mission Beach og deres lille båd tog vi i stedet til Cairns for at tage en større båd. På vej til Cairns guffede jeg for første gang i mit liv morgenmad på McDonald's. Det bliver vist også sidste gang, vil jeg tro.

Båden ud til revet gyngede og hoppede så meget, at jeg blev søsyg. Jeg skulle aflægge en lille prøve, men i stedet smagte jeg McD-mad for anden gang. Tre gange efter hinanden!

Endelig nåede vi Saxon Reef efter halvanden times sejlads med udsigt til skiftevis himmel og hav. Solen tittede frem i

nogle timer, og revet var vidunderligt. Fisk overalt. Sjove koraller. Nogle koraller trækker sig sammen, hvis man kommer for nær. Enkelte fisk kommer hen og siger goddag, når man rækker dem fingrene. Der var centimetersmå fisk (to-tre cm), og en var måske omkring 50-80 cm. På andet dyk så jeg en skildpadder-kæmpe. Hjemturen var behageligere end ud.

Cape Tribulation

Fra Cairns kørte jeg mod Cape Tribulation - alt for turistet i Port Douglas. Vejen var smuk og særpræget, men grusvejen var smattet og hullet mange steder. Hvad jeg ikke vidste, var, at jeg behøvede at blive trukket over en flod for at komme til Cape Trip. Det var en båd, der blev trukket over Daintree River med stålwirer. Der var desværre ingen krokodiller at se.

Mange steder løb der vand over vejen, og jeg stoppede i en flod. Faktisk fik jeg lidt paranoia på, fordi der var et skilt lige ved siden af med sultne krokoer. Det var heldigt, at jeg kom derop på det tidspunkt af året, for ofte vil det være nødvendigt med en firhjulstrukken bil. En mand i Port Douglas

Jordvej med forhindring.

fortalte, at vejene var nogenlunde, og vejret ville være mildt med kun nogle få byger. Det var trods alt regnskov, jeg var omgivet af. Om aftenen var der en konkurrence med limbodans. Jeg syntes, det var vildt fedt, for jeg blev nummer et og modtog en flaske champagne. Så får man pludselig masser af venner!

En god start på næste dag: Store flotte sommerfugle baskede fornøjet rundt. Nogle af dem var på størrelse med min hånd. Edderkopperne var endnu større. Skræmmende!

For at komme ud til den vilde regnskov med farlige krokodiller kørte jeg 6-7 kilometer nord for Cape Tribulation - ad grusvej selvfølgelig. Det var ikke nogen nem køretur, for vejen var hullet, våd og fedtet.

Pludselig lå der en træstamme midt på vejen. Jeg prøvede at køre over den. Fordækket kom over, men så hang jeg der. Baghjulet kunne ikke komme med, det spandt bare. Det var ikke nemt at trække den tilbage over stammen.

Endelig kom jeg til floden - til fods. Det var en barsk gåtur. Planten Wait-a-while blev jeg stoppet af et par gange. Planten har fået sit navn, fordi

man hænger fast i dens tjørne, og man bliver nødt til at vente lidt! Der var mudret i regnskoven. Jeg gik over åen flere gange for at komme tilbage til vejen - uden busker eller sko på. Vandet var klart, og jeg så fisk svømme rundt. Det var sjovt, men særdeles beskidt.

Efter min gåtur i regnskoven susede jeg igen til Cairns, gav cyklen en tiltrængt vask og fik gratis aftensmad på Woolshed. Tog til Innisfail fordi jeg ville se krokodiller. Der var masser, der hvor jeg kom, The Johnstone River Crocodile Farm, 2-3 km nordøst for byen. De fanger også krokodiller i en radius på 75 km. Krokodiller såvel som kænguruer var der i alle størrelser, et sort svanepar, nysgerrige emuer og en dødbringende fugl med hjelm kaldet Cassowary.

Rundtur kl. 11 med modige mænd. De åbnede hegnet ind til dyrene, så jeg stod frit en meter eller halvanden fra de 4-5 meter lange dræbere. En havde i denne uge bidt en låge af. Turisterne var styrtet væk. Fik lov til at holde en krokodilleunge. Den var sød og varm. Jeg prøvede til sidst at holde en slange og en minikrokodille. Slangen følte ret kold, og den

glinsede i forskellige nuancer. Krokodillen derimod var blød og varm.

Til Ingham og cirka 50 km mod vest for at se Wallaman Falls, som er 305 m højt. Australiens højeste. Turen derud var lang og drøj. Knap 30 af de 50 km var grusvej; ikke altid lige god. På vejen så jeg nogle spændende fugle. Der var også nogle sjove køer med store slaskede ører og en slap, dinglende hængehage. Jeg smuttede til Townsville og overnattede der.

Mod den røde midte

Ejeren af hostellet i Townsville havde en Harley fra 1964. Der var en mc-klub i nærheden, så han tog mig med på en lille tur på lidt over 100 km med ca. 30 Harleyer og nogle få på andre cykler. Mange af dem kørte som vinden blæste. Det var måske, fordi de drak for mange XXXX (four X er den lokale øl i Queensland). Den dag rundede jeg 10.000 km på ryggen af den lille Rebel.

Kun en måned tilbage i Australien, så jeg måtte hellere vende snuden mod Melbourne igen. Jeg fyldte benzin i tanken og reservedunken, sagde farvel til Townsville og kørte

mod vest i dejlig solskin. Der var ingen sving på vejene, men der lå flere døde kænguruer, som fuglene gnaskede løs af. Kvaliteten og bredden af vejene svingede meget. På turen mødte jeg en del road trains, de kæmpe lastbiler med 3-4 hængere. En af dem overhalede jeg endda, for den kørte kun lidt under hundrede. Det tog et godt stykke tid at køre udenom tre hængere plus lastbil. Udsigten var dog god, så der var ingen fare for, at jeg skulle møde en anden lige pludselig. Herude i "the outback" er benzinene steget til næsten det dobbelte, \$1-1,20.

Træerne blev der længere imellem. I modsætning til de stakkels nedkørte kænguruer - for ikke at tale om køer. I vejsiden lå der et par køer, muligvis torpederet af de store lastbiler. De gider/kan ikke stoppe, for bremselængden er på små 800 meter.

Et par dage fra kysten og Mt. Isa dukkede op. Egentlig er Mt. Isa cirka på størrelse med Danmark, for dens ydre byskilte står usandsynlig langt væk. 41.000 km² strækker byen sig inklusiv ørkensletter. I Mt. Isa tog jeg med på en tur i bil en kilometer ned under jorden i en mine. Elevatoren larmede og raslede, og inden længe kunne jeg mærke trykforskellen i ørerne. Gangene var grå og mørke. Minearbejderne arbejdede hårdt i de beskidte omgivelser. Det var da en oplevelse. Hvis turen ikke havde været så dyr, \$35, kunne jeg sikkert have glædet mig mere over den.

Jeg forlod West Queensland's "hovedstad" ved ottetiden, og så skiftede vejens navn fra Flinders til Barkly Hwy. Lidt efter Camooweal stod et advarselsskilt: Ingen benzin de næste 270 km. Nu fik jeg brug for min reservedunk for alvor. Rebellen kører omkring 20 km/l, så det skulle ikke blive noget problem. Nu hedder det Northern Territory, og hastigheden er på landet ubegrænset. Ikke så underligt med de lange

Termitbo.

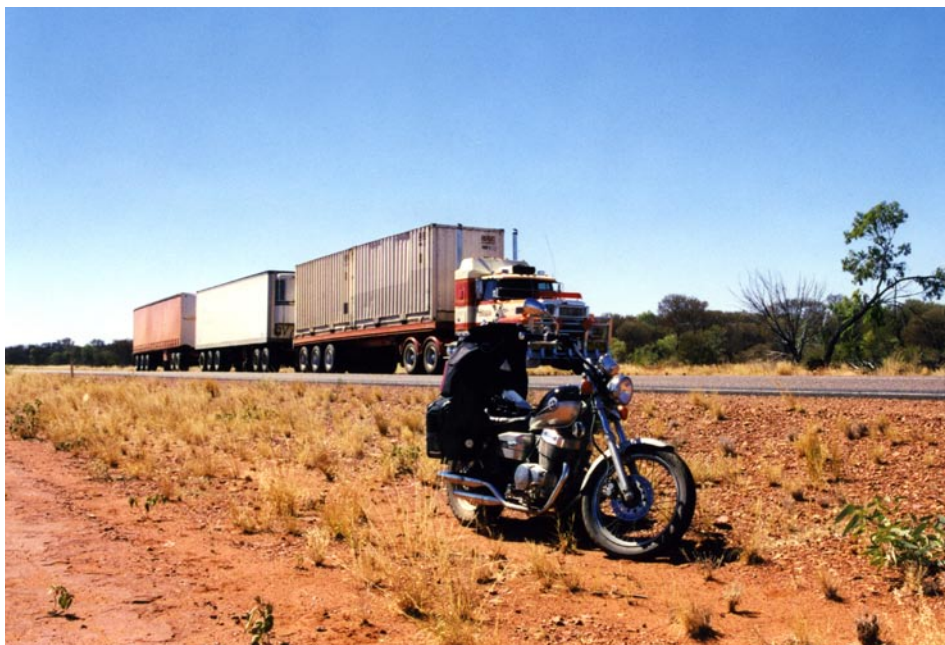
lige strækninger, de har. Nogle gange går der to-tre kvarter imellem køretøjerne. På turen så jeg et over to meter højt termitbo. Fra termitboet var der over 100 km til en benzintank den ene vej og over 150 km den anden vej. Det er dumt at glemme ekstra benzin el. påfyldning. Faktisk var der en stabil modvind den dag, så al benzin i dunken blev brugt op, og jeg måtte alligevel helt ned på reservetank, inden jeg nåede til Barkly tankstation.

Kører man ad de små veje, er det død vigtigt at have nok vand og benzin med, for mange steder kan der nemt gå måneder mellem et møde med en

medtrafikanter! Derfor skal man også underrette myndighederne om, hvor man har tænkt sig at køre, og hvornår man vil være et givet sted, hvis man tager ud i "the outback".

Three Ways og Ayers Rock

Lidt inden Three Ways så jeg cowboys på heste dirigerede med kvæget. De havde rigtige cowboyhatte og lasso med. De var som taget ud af en film. Fra Tennant Creek susede jeg op til en grus-/sandvej til Devils Pebbles, som er nogle store sten og klipper. Der kom jeg kørende med 50-60 km/t, og pludselig var der blødt sand. Man kan nok ikke være meget

Honda'en og et road train.

tættere på at vælte uden at gøre det. Men heldet følger de tossede, som man siger. Det var fedt at se støvet bag mig på de mennesketomme grusveje.

Omkring 100 km syd for Tennant Creek ligger Devils Marbles, som jeg gik på. Det er nogle særprægede klippeformationer. Ifølge aboriginal-legenden er det regnbueslangens æg. Det var ikke ligefrem timer, man kunne spenderer dér, men flot er det.

På turen til Alice Springs så jeg nummer to cykel - dem med pedaler vel at mærke! Det må have været en nøjsommelig tur. Jeg krydsede Stenbukens Vendekreds, og der var nu ikke langt til Ayers Rock, eller Uluru som de lokale kalder den store røde sten.

Om morgen forlod jeg Alice Springs og satte kurs mod Ayers Rock. På vejen var en saltsø, Lake Amadeus, som i sig selv var ret fascinerende med sin snehvide salt. Kom man nærmere, kunne man se de fantastiske saltformationer skabt under lang tids bagende sol.

Cirka 50 km før Ayers Rock gik jeg op på en lille bakke, hvorfra jeg kunne se helt ud til den store sten over det røde

ørkensand. Hen på eftermiddagen gik og kravlede jeg op på den store monolit. Man kunne med lidt indbildning fornemme, at jorden er rund. Storslået udsigt over det nøgne landskab med The Olgas, Lake Amadeus og Mt. Connor i det fjerne. Om aftenen så jeg solnedgangen ved Ayers Rock, hvor man kunne se stenen skifte i rødlige nuancer.

Næste morgen stod jeg op 6.30 for at se solopgangen over Ayers Rock, hvorefter jeg gik et stykke langs foden af stenen for at se på hulemalerier. Ud på eftermiddagen begav jeg mig ud på et par gåture ved The Olgas - 10 km i alt. The Olgas hedder Kata Tjuta ifølge aboriginer og betyder "mange hoveder". Der er nogle gode udsigter imellem, og hvis man kører ad grusvej mod Western Australia, kan man se The Olgas lidt i perspektiv.

Når jeg nu var på de kanter i Australiens midte var det nærliggende at se mig omkring ved King's Canyon. Jeg tjekkede ind på King's Canyon Resort, hvilket er temmelig pebret, \$35 for én nats søvn. Her er ikke andet. På en gåtur ved King's Canyon så jeg riller i klipperne efter et hav, der har

været der for cirka 440 mio. år siden. Der var nogle gode udsigter, og hvis man havde lyst, kunne man bade i et vandhul.

Da solen stod op kørte jeg fra King's Canyon og hele dagen mod syd til solen gik ned igen. Det blev også til ca. 750 km den dag, hvilket var det længste stræk på en dag. På vejene ser man mange ørne med meterstore vingefang. Der var også en kæmpe flok af hvide cockatoos, som åd nogle frugter, der var spildt på vejen. Jeg gik hen til dem og hundredvis lettede på en gang. Det så fedt ud.

Endelig blev det Coober Pedy ("hvide mands hul i jorden"), en af de kendte opalbyer. Om sommeren bliver det så varmt, at det ville være helt umenneskeligt at færdes oppe på jorden, så derfor har de bygget underjordiske huse. Det var nok det fedeste hostel med gange og sengepladser 5-6 meter under jorden. Det hele er boret ud i ringformede mønstre. Farverne er hovedsageligt hvidlige og rødlige. Det støvede sted hedder Radeka's Downunder Backpackers. Her er trippet.

De næste 250 km syd for Coober Pedy var der ikke meget at se. Ikke så meget som

Besøg på krokodillefarm.

en enkelt tankstation. Vejen til Port Augusta var meget åben uden træer eller bakker. Dog så jeg en flok på ti motorcykler. Apropos flok. Der var emuer på vejen. De ser sjove ud, når de løber. Deres bagende hopper og danser. Til overnatning fandt jeg et kanon godt B&B, Wirrara Heritage, hvor jeg fik øller og aftensmad. Der var kun mig, bedsteforældrene, der styrede det hele, og deres barnebarn. Da jeg kom, frøs jeg. Kun ti grader udenfor. Indenfor var der kakkelovn og god varme.

Tilbage i Melbourne

Den sidste overnatning tog jeg i Adelaide, hvor jeg ikke lavede det helt store. Overnatningerne på hostels og backpackers har ligget fra ca. \$12-18. Det var nu min mening at overnatte i Halls Gab, inden jeg nåede Melbourne igen, men da jeg havde passeret grænsen/skiltet til Victoria kunne jeg se, at jeg måske kunne nå til Melbourne den dag. Jeg kørte og kørte, og det blev koldt og mørkt. Endelig så jeg skiltet til Eltham, og jeg blev aldeles begejstret. Da jeg kom til Research, kom stort set hele familien ud af huset. De gav mig mad og varm chokolade. Det varede nogle timer,

før jeg var helt tøet op, selv om Jess lånte mig sin uldtrøje. Stor og varm. Næste morgen hørte jeg i radioen, at det havde sneet flere steder. Ikke så underligt jeg frøs. Det var den koldeste dag i maj i 22 år. Temperaturen var ti eller 11 grader. "Freezing", sagde de.

Nu var der kun tilbage at få pudset min lille motorcykel, så den kunne stråle, når den skulle sælges - snøft! Bagdækket havde kørt over 12.000 km, så det skulle skiftes. Nogle steder var der praktisk talt intet mønster.

Jeg mangler egentlig at køre i Western Australia, men det kan jeg have som undskyldning for at tage down under igen. Der ville en off-roader sikkert være at foretrække - eller rettere nødvendig.

Lennarth Nielsen

Lennarth med slange og minikrokodille.

